

ÍNDIX

Unes noves vacances.....	5
Una peculiar troballa.....	17
El retorn.....	29
Una nova aventura.....	43
Cap al Primer Regne.....	53
Una vella amiga.....	63
Gantrass, el Regne de Cristall.....	71
El Món de Foc.....	87
El vaixell del Caçador.....	99
Pensaments en la nit.....	109
Un nou destí.....	119
El Congost dels Dracs.....	131
El Fragment de l'Estrella.....	141
La caiguda de l'Abrelim.....	151
L'última decisió.....	161
Un nou final.....	169
Epíleg.....	179

UNES NOVES VACANCES

La campana va sonar per fi i es va trencar el silenci que inundava l'aula. La professora, en aquells moments, només intentava fer-se sentir per damunt de les veus dels alumnes. No en va era l'últim dia del primer trimestre. El David ja portava temps esperant aquell moment, els primers dies de curs havien estat bé, però en poc temps ja havia quedat sepultat sota una pila de feina i exàmens. Ara, per Nadal, tenia una pausa.

Va sortir amb la motxilla a l'esquena ben carregada de feina per a fer, inclosa una redacció de cent pàgines sobre les vacances que no sabia ni per on començar. Mentre marxava es va posar ben tapat, jersei, abric, guants, bufanda, feia falta tot i més per sortir al carrer, aquell hivern estava essent més fred que de costum, un fet al qual els científics no trobaven raó, però les previsions per als pròxims dies no eren gaire optimistes, donaven temperatures molt per sota dels -10 graus durant tot el Nadal.

Tot i això, per sort, el David estaria resguardat a la ciutat de Londres. Sí, aquell Nadal gaudirien d'unes grans vacances, visitarien una ciutat interessant, plena de llocs misteriosos i d'aventures: anirien a la ciutat de Londres.

Va marxar ben ràpid de l'escola, quasi sense saludar cap dels companys, que s'entretenien comentant les puntuacions dels darrers partits de futbol i explicant-se coses, com ara què farien a les vacances. Ell tenia ganes d'anar-se'n ja a casa i descansar de tots aquells dies plens d'exàmens i deures.

Havia estat un trimestre molt llarg, havia començat una setmana abans de l'habitual i acabava mitja setmana després. A més a més, aquell era el seu primer any a l'ESO i havia notat molt la diferència. Tenia molta més feina a

casa, es passava les tardes fent deures o estudiant per als famosos trimestrals, una setmana d'exàmens sense parar que agrupaven tot el que s'havia fet durant els tres mesos.

Arribava el descans per fi. Aquelles vacances les passaria amb els seus pares, la seva germana i una cosina a Londres. Allà hi vivien uns amics dels seus pares que s'havien mudat a la ciutat del Tàmesi per motius de feina, i feia temps que no els veien. Tot i així, no podrien ser unes vacances millors que les últimes, les vacances d'estiu... No hi havia res comparable amb viatjar a un altre planeta i lluitar contra una invasió de monstres, juntament amb elfs i un tiet que pensaven que havia desaparegut.

Això havia passat l'estiu anterior. L'havien anat a passar a casa dels avis, una casa aïllada i sense res de tecnologia, on la cosa més interessant era veure créixer les tomates, o veure con la padrina perseguia la Kiva perquè es cruspia els enciams. Però tot havia canviat quan van anar a jugar a les golfes, van trobar un vell sofà amb uns estranys dibuixos porpra i daurats, empolsat i amagat rere capses plenes d'embalums i "ampetros" (tal com deien als mobles vells en aquell indret) inútils. També hi van trobar uns papers, els van llegir i de forma màgica van arribar a un lloc desconegut i nou, el Món Perdut, on van viure una gran aventura.

Van ser atacats per trols, van contactar amb un campament d'humans que els resistien i es van trobar una sorpresa encara més gran, el seu tiet perdut!! El germà de la mare que havia desaparegut en un vaixell anys enrere i que l'havien donat per mort. Abans havia estat un gran explorador, havia anat a l'Amazònia, al Nepal, a parts inexplorades d'Àfrica... i també és el que havia trobat un món perdut.

El tiet els va ensenyar a lluitar i van emprendre un llarg viatge cap al regne dels elfs. Pel camí, van perdre les nenes i les van retrobar en una petita granja. La filla dels grangers, l'Ayara, els va acompanyar cap a Aurora, el regne dels elfs. Allà van fer una aliança amb el Raig, el príncep dels elfs, amb la condició que respectessin la vida de

l'Usharo, el Rei de les Ombres, líder dels monstres i de la conquesta del Món Perdut.

A la batalla van guanyar per molt poc, ja que l'Usharo guardava una arma terrible, però al final van derrotar al Rei de les Ombres, que va fugir.

Tornar a la Terra va ser un gran sotrac. Els havia costat molt recuperar el ritme de vida. Al Món Perdut, el temps era diferent, i mentre ells hi havien passat mesos, a la Terra només representava unes hores. Els primers dies els semblava que el temps anés a càmera lenta. A més a més, al Món Perdut hi havien passat dies molt cansats, dormint poc, menjant malament, preparant-se per lluitar... i en tornar a la casa dels avis van passar a dormir almenys catorze hores al dia. Allò va estranyar molt als pobres avis, que estaven acostumats que matinessin.

I no cal parlar de la Kiva, el seu conill que havia resultat que era una elfa, ara tornava a ser un conill silenciós com abans, no deia res, semblava ben bé un animal. Però ells li seguien parlant, esperant una resposta, però l'únic que feia era menjar tranquil·lament una pastanaga i mirar-los amb aquells ulls grossos demanant una altra pastanaga per a continuar menjant i seguir-los mirant amb els ulls grossos.

Sí, havia tardat molt temps a acostumar-se a la vida normal, però quan els pares els van venir a recollir ja estaven completament desperts i vius un altre cop. El temps tornava a passar pels seus ulls a la seva velocitat típica i ja no semblaven uns toca-sons.

Ara es presentaven unes noves vacances, i malgrat que el David sabia que no serien tan emocionants com les anteriors, les esperava amb molta il·lusió, per això marxava tan ràpid de l'escola, quasi sense acomiadar-se dels seus amics. Havia costat molt passar el trimestre sense explicar-los res. Però per fi s'acabava el trimestre, es trobaria la cosina i els amics, i podrien parlar i parlar.

El David va arribar a casa amb els llavis de color blau i tremolant de fred, només arribar va anar directament al sofà i es va posar la televisió, havia d'aprofitar

l'estona ja que la seva germana tornava una hora més tard i se li acabaria la pau. Així va començar tot l'estiu passat, amb la tele i diversió amb la seva cosina.

Els tres cosins eren persones ben diferents. El David era un noi alt, de cabells foscos com el carbó i uns ulls iguals de foscos. Era tranquil i assossegat, preferia quedar-se quiet a casa amb un llibre o bé mirant la televisió que sortir a jugar al carrer. Li encantava la llengua i treia les millors notes de la classe en aquesta assignatura, a més a més, havia millorat considerablement en educació física gràcies a l'exercici físic de l'estiu.

L'Anna, en canvi, era d'estatura baixa, tenia els cabells rossos i els ulls castany clar. Era molt eixerida i observadora i tothom la tenia per un angelet. Era molt esforçada i era impossible fer-la canviar d'opinió quan es proposava una cosa, seguia fins al final per a aconseguir-la. Era molt activa i no parava quieta ni quan dormia, el seu esport preferit era el tennis i no es perdia ni un dia d'entrenament.

La Maria era la seva cosina, i semblava més germana que l'Anna. Tenia els cabells negres i els ulls igual de foscos. Era petita i menuda, però tenia molt caràcter. Era una nena intel·ligent, de gran volia ser veterinària i li encantaven els animals. Havia estat molt poruga, però ho havia superat durant l'estiu quan en una batalla havia sortit a defensar la Kiva d'un enorme drac amb cua d'escorpí.

La Kiva era la mascota del David i l'Anna, un conill d'angora de cabell marronós que era una elfa transformada en conill per un encanteri de màgia negra. Els havia salvat de moltes situacions, tot i ser un conill seguia sent maga, com la majoria d'elfs, i també parlava, tot i que no ho havia fet en tot el temps des que havien tornat a la Terra. Tenia una certa devoció per les pastanagues i les peles de síndria.

El David es va adormir mirant la televisió i no es va despertar fins que va arribar la seva germana i li va cridar a l'orella:

—Boooooooooooooon diiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!! —va cridar l'Anna.

El David es va despertar de cop però no va tenir temps de dir res perquè el que deien a la televisió el va deixar molt i molt sorprès:

—Aquesta baixada de temperatura tan radical només pot ser fruit d'algun fenomen estrany —deia la presentadora—. No s'han registrat temperatures tan baixes des de l'edat de gel, això pot voler dir que ens aproximem a una nova edat del gel. Actualment, al pol Nord estan patint temperatures de -75°C . Alguns científics han analitzat el problema, i no ens aproximem a un escalfament global que fongui els pols, sinó a una era glacial que convertirà en gel tot l'oceà. Els mantindrem informats.

El David es va quedar parat, sense poder assimilar allò que deien a la televisió. Era impossible. Alguna cosa li deia que hi havia algun problema greu, i que aquest problema segur que tenia a veure amb la màgia.

Només el timbre va ser capaç de trencar el seu pensament. Era la Maria, tota emocionada amb les seves maletes, una pila de maletes.

Mentre comptaven qui portava més roba, si la Maria ella sola o tota la resta junts, ja es va fer l'hora de marxar cap a l'aeroport. Van pujar al cotxe i es van posar a parlar emocionats de tot el que farien, però una veu mig apagada ressonava a la ment del David amb tot allò que havien dit a les notícies sobre l'estranya onada de fred, i li deia que alguna cosa no anava bé. Intentava ignorar-ho, però tenia el pressentiment que quelcom estrany estava passant.

Van arribar a l'aeroport a mitja tarda i van facturar les maletes ben de pressa perquè arribaven una mica justos de temps. Era la primera vegada que l'Anna viatjava en avió i estava molt nerviosa:

I si l'avió cau? —deia preocupada— I si xoquem contra una muntanya? I si ens cau un llamp? I si cau un meteorit i trenca l'ala i l'avió cau lentament contra una muntanya mentre li cau un llamp?

—No passa res —deia la mare—. No passarà res. Els avions no cauen quasi mai, i estan molt ben pilotats. No et preocupis.

—Quasi mai... —va dir ella enfadada—. Quasi...

L'enrenou va venir quan estaven passant els controls de seguretat. La maleta de la Maria portava alguna “cosa perillosa” i li van fer desfer tota la maleta. Buscaven un objecte punxegut que va resultar ser una pinta metàl·lica. Es veu que amb una pinta es pot matar algú, doncs no li van deixar pujar a l'avió. I no només això, sinó que quan ja estaven pujant va exclamar:

—El mòbil! —va cridar—. No hi és! Es deu haver quedat al control amb la pinta! Pobra de mi, sense mòbil unes vacances senceres. Pobra de mi.

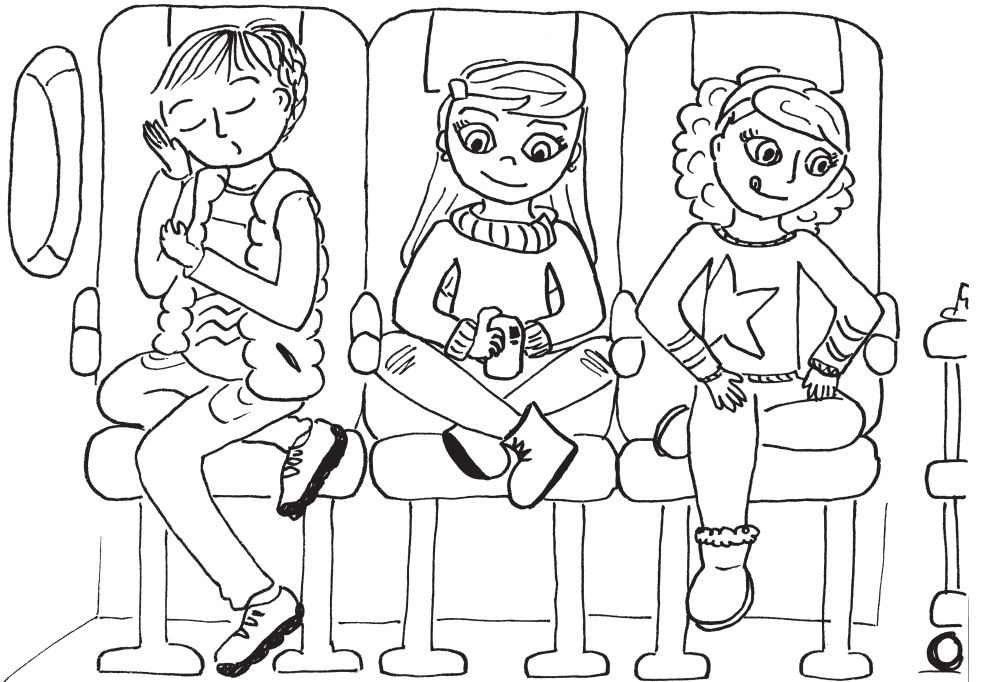
—No et preocupis... —va dir el David intentant calmar-la—. Ja et deixaré el meu.

L'única que estava despreocupada era la Kiva, dormint tranquil·la a la seva gàbia de mà, sense adonar-se de res del que passava al seu voltant. De tant en tant obria els ulls i quan veia l'escena de l'Anna morta de por pels xocs, la Maria lamentant-se pel mòbil, el David intentant dormir i els pares posant ordre, pensava:

“Quina colla d'incompetents! Millor que dormi, ja s'arreglaran.” I tornava a tancar els ulls.

Després d'enlairar-se i que l'Anna i la Maria callessin, el David també va aconseguir dormir entre les turbulències de l'avió. Per fi una estona tranquil·la, era massa demanar.

La seva imaginació, però, va actuar mentre dormia, es va imaginar ombres, boscos i muntanyes majestuosos. Això li passava de tant en tant des que havien tornat del Món Perdut, però les darreres setmanes li passava encara amb més freqüència, era com si en tancar els ulls aparegués al moment: eren records del Món Perdut, una mica manipulats per la seva ment, però eren reals. El món dels somnis és immens i mai no se sap on aniràs a parar. Així que la nit va canviar, les muntanyes van desaparèixer, els boscos es van esfumar i ell va caure en un pou profund.

Li va semblar que es despertava, i que no estava encaixonat entre dos seients de l'avió, sinó en una habitació fosca, amb només una finestra, i una porta d'estil japonès que estava tancada. Va anar a la porta, que es va obrir amb la seva presència i va sortir a l'exterior. Estava realment en una casa japonesa, amb un jardí de grans dimensions. La casa era de dues plantes, de fusta i pedra, pintada de colors rojos i taronges. El jardí era senzill, constava d'unes poques plantes i quatre estanys al mig. Era un lloc que inspirava pau. El silenci estava esmorteït pel so d'un rierol que unia els dos estanys.

Era un somni, ho notava. Però era com si també fos real. Part de la seva ment seguia adormida, es notava com si flotés entre els núvols, com si la meitat del seu cervell no existís. No podia pensar amb claredat.

—Veig que t'agrada aquest lloc... —va dir una veu al seu darrere—. Així serà més fàcil. Hem de parlar d'algunes coses.

—Qui ets tu? —va preguntar el David espantat.

—Veig que no em reconeixes —va dir l'home— però coneixes el meu nom, i qui sóc, però no l'associes a mi. Sóc en Satoshi, el que mira entre dimensions...

El David es va quedar parat. Aquell home era baix, de barba blanca i duia una espècie de túnica roja típica del Nipó. Portava un bastó de fusta a la mà, en el qual es recolzava per a poder caminar. Imposava respecte. Era vell, sens dubte, però també fort, veies en els seus ulls que havia viscut moltes experiències.

El David va estar segur al moment de qui era aquell personatge, mai no l'havia vist però sabia qui era. Aquell home era en Satoshi, el primer descobridor del Món Perdut, l'home que controlava les portes entre dimensions, l'home que els havia demanat ajuda just abans de tornar a casa. N'havia sentit a parlar tant...

—Veig que ja em reconeixes —va continuar l'home—. Apropa't als estanys si et plau, i explica'm el que veus...

En Satoshi ho deia com una petició, però alguna cosa en ell no invitava a desobeir-lo. Així que ho va

fer. Primer va mirar a l'estany que estava envoltat de flors daurades, i va veure la ciutat de Londres, amb gent normal passejant pels carrers, tranquil·la, gent normal i corrent. Va anar al segon, al de flors platejades, i va veure un lloc que, tot i haver vist només un cop, recordava perfectament. Èasmera, la capital del regne èlfic del Món Perdut. També allà la gent feia el de cada dia, com si no passés res. Va anar al tercer estany, el de flors groc elèctric, i va veure un immens desert on només hi havia una cosa. Núvols de tempesta i llamps.

Finalment va anar al quart, el de les flors negres, i se li va tallar la respiració. En aquell estany hi havia un enorme desert, de sorra negra i sol roig. I al mig del desert, un gran castell, fet de roques negres i fosques, que s'alçava majestuós al mig de la desolació. Però no estava sol al desert. Hi havia milers de monstres, grans trols, amb armadures d'acer, Wyverns, grans dracs amb cua d'escorpí... Hi havia molts monstres, més dels que el David era capaç de reconèixer, monstres terribles i malvats, tant com lletjos. Un gran exèrcit que es preparava per a la guerra...

Es va apartar dels estanys amb gran temor, intuïa el que li mostraven. Però ho va preguntar per si de cas:

—Què és això? —va dir amb veu tremolosa.

—Ja ho saps David —va respondre en Satoshi amb posat greu—. Però et costa d'acceptar. O potser és que simplement no pots...

El David es va quedar mut. Com ja intuïa, els estanys mostraven les quatre dimensions, els quatre universos, que sempre havien conviscut en harmonia. El primer estany era la dimensió daurada, on hi havia la Terra. El segon mostrava la dimensió platejada, on s'hi trobava el Món Perdut. El tercer mostrava l'elèctrica, que s'estava formant. I l'últim la dimensió fosca, la llar de totes les criatures malignes, l'origen de tots els mals, que es preparava per a la guerra.

—Veig que comprens la gravetat de la situació —va dir el Satoshi en veure la cara del David—. Ara et portaré a veure un amic que fa temps que no veus. Però abans

et vull preguntar una cosa. Saps on anirà l'exèrcit de la dimensió fosca?

—Sí... —va dir el David amb un fil de veu, és com si de sobte s'adonés de tot, i va relacionar les notícies del telediari amb les imatges de l'estany—. Van a la Terra, volen envair la nostra dimensió i el fred que estem vivint indica la proximitat de les dues dimensions, com quan al Món Perdut es va formar el Món del Gel. Oi?

—El futur és incert, només nosaltres decidim realment el nostre destí.

La casa japonesa es va esfumar i el David es va tornar a quedar adormit...

Es va despertar de nou, o seguia somiant de nou, però tampoc era a l'avió, ara es trobava en un bosc, o en una ciutat, o bé en totes dues coses com una ciutat-bosc. Es va despertar a Èasmera, la capital èlfica. Aquell lloc era un dels que més volia tornar a anar-hi. En David el recordava contínuament, i també sabia a qui havia d'anar a veure, així doncs, amb decisió s'encaminà cap al palau reial on hi vivia en Raig. I quan hi va arribar, ell el va sortir a rebre.

En Raig era el príncep dels elfs. Ell era el príncep que els va ajudar l'estiu anterior. Era el germà bessó de l'Usharo, però després que aquest el va intentar assassinar s'hi va enfrontar a la batalla del Món del Gel. Era alt, de moviments àgils i elegants, de pòmuls marcats i expressió alegre. Ulls foscos, sense pupil·la com tots els elfs. Tenia el cabell llarg, castany clar, tot ell imposava respecte. Però el David, que el coneixia, sabia que era alegre, excepte en unes poques situacions preocupants, era just però també sever.

—David! —va exclamar amb alegria, abraçant-lo com a un germà—. El Satoshi em va dir que vindria algú conegut, que no veia des de feia temps, ja m'imaginava que series tu. Passa.

—Gràcies per la benvinguda —va dir el David— però he de parlar amb tu, el Satoshi m'ha ensenyat una cosa preocupant.